

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 683/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 2/B, Pezinok, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/65/2022 z 31. mája 2022 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/185/2022 z 28. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 19. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny, čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátenie vecí na ďalšie konanie, ako aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, ako aj príloh k nej priložených vyplýva, že Okresný súd Bratislava I rozsudkom sp. zn. 12C/93/2012 z 15. januára 2016 zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal proti žalovanej (Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky) zaplatenia sumy 14 882,46 eur s prísľušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci z dôvodu znehodnotenia pohľadávky prihlásenej do konkurzného konania jej

nezaradením do zoznamu prihlásených pohľadávok podľa príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“).

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu z 15. januára 2016 potvrdil a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V citovanom rozhodnutí výslovne zdôraznil upovedomenie sťažovateľa o termíne verejného vyhlásenia rozsudku elektronicky na mailovej adrese [REDAKOVANÉ] známej mu z inej veci a zároveň sa stotožnil so skutkovými a s právnymi závermi súdu prvej inštancie. Za správny považoval záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní porušenia konkurzným súdom žiadnej povinnosti, a tak aj o nemožnosti usúdenia na nesprávny úradný postup, keďže sťažovateľ prítomný na prieskumnom pojednávaní v konkurznom konaní proti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], 12. marca 2007 nevzniesol námietku neúplnosti zoznamu konkurzných pohľadávok a svoju pohľadávku priznanú mu platobným rozkazom osobitne na tomto pojednávaní neprihlásil. Pre absenciu nesprávneho úradného postupu preto nemohli byť splnené ani ďalšie podmienky zodpovednosti štátu za škodu, najmä nie existencia škody v sume prisúdenej platobným rozkazom, keďže pre výmaz úpadcu po zrušení konkurzu nebol uspokojený žiadny z veriteľov a nebola daná možnosť domáhať sa náhrady od konateľov úpadcu.

4. V dovolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ okrem iných vzniesol aj námietku vady zmätočnosti podľa § 420 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), ktorú videl v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a v nedoručovaní upovedomenia o verejnom vyhlásení rozsudku elektronicky na mailové adresy [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

5. Dovolanie bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté.

6. Poukazom na príslušné ustanovenia § 219 ods. 3 a § 177 ods. 2 písm. c) v spojení s § 385 ods. 1 CSP najvyšší súd konštatoval nedôvodnosť námietky sťažovateľa o vade zmätočnosti z dôvodu neoznánia termínu verejného vyhlásenia rozsudku. S prihliadnutím na obsah spisu pritom zdôraznil, že predsedníčka senátu vydala pokyn na upovedomenie o termíne, keď sa tak má stať, a to osobitne u sťažovateľa (č. l. 171 spisu), pričom akcentoval, že prvý pokus o doručenie upovedomenia na mailovú adresu [REDAKOVANÉ] zo 16. mája 2022 skončil oznámením o nedoručiteľnosti pre nemožnosť nájdenia zadanej mailovej adresy (č. l. 172 a 173). Po zistení ďalšej mailovej adresy sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zo spisu okresného súdu sp. zn. 10C/4/2017 (vedeného krajským súdom pod sp. zn. 5Co/46/2022) a urobení záznamu o tom (č. l. 175) bol oznam o termíne verejného vyhlásenia rozsudku zaslaný sťažovateľovi 19. mája 2022 na uvedenú mailovú adresu [REDAKOVANÉ] (č. l. 176), pričom 19. mája 2022 o 13.23 h prišla z uvedenej adresy odpoveď v znení „Vďaka - len neviem akej veci a na ktorom okresnom súde sa táto vec týka. Prosím oznámiť. S pozdravom [REDAKOVANÉ]-KCM 19.5.2022“ (č. l. 177), čo podľa najvyššieho súdu odporuje tvrdeniu sťažovateľa v dovolaní, že aj takto zaslané upovedomenie technicky neprešlo. Podľa najvyššieho súdu bol preto namieste záver, že k riadnemu upovedomeniu sťažovateľa o termíne verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu došlo.

7. K námietke nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu najvyšší súd uviedol, že obsah spisu nedáva podklad na záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti. Odvolaciemu súdu pri potvrdení rozsudku súdu prvej

inštancie postačovalo konštatovanie správnosti dôvodov z napadnutého rozsudku, pričom pri dopĺňaní argumentácie bolo nevyhnutné, aby sa doplnenie dôvodov nedostalo do faktického stretu s takto dopĺňanými dôvodmi a aby nevykazovalo znaky prekvapivosti. Pokiaľ sťažovateľ namieta aj nedostatky v procese dokazovania, najvyšší súd akcentoval, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie. Pokiaľ súd nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení sporových strán. Na podklade uvedeného najvyšší súd uzavrel, že zmätočnosť vadu namieta sťažovateľ neopodstatnene.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ argumentuje, že povinnosťou najvyššieho súdu bolo dovolaniu z 23. septembra 2022 v súlade s § 420 písm. f) CSP vyhovieť a napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť, keďže sťažovateľ požiadal riadne a včas *pro futuro* pred rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 21/2019 z 27. januára 2022, aby bol krajským súdom upovedomený o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Krajský súd totiž sťažovateľa neupovedomil o verejnom vyhlásení rozsudku elektronicky na e-mail [REDACTED].

9. Postup najvyššieho súdu a krajského súdu označuje sťažovateľ za svojvoľný, keďže vo veci konajúce súdy sa nevysporiadali s tým, že pri posudzovaní predpokladov zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu v danej veci je nutné postupovať nielen podľa zákonnej úpravy, ale tiež v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

10. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je deficitné, keďže chybné neposudzuje jednotlivé predpoklady zodpovednosti za škodu v úmysle poškodiť sťažovateľa zneužitím a ohýbaním práva a v dôsledku neprípustnej (re)interpretácie prejavu vôle sťažovateľa.

11. Najvyšší súd zjavne prehliadol skutočnosti nasvedčujúce splneniu podmienok zodpovednosti štátu v materiálnom slova zmysle a súčasne interpretoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. spôsobom, ktorý *de facto* vylučuje zodpovednosť štátu, čím došlo k zásahu do čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka svojvoľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom

súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom a listinou napadnutým rozsudkom krajského súdu:

14. Argumentácia sťažovateľa sa zameriava na arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu pre nedostatok dôvodov k vecnému posúdeniu, ako aj pre procesnú vadu týkajúcu sa upovedomenia sťažovateľa o verejnom vyhlásení meritórneho rozhodnutia.

15. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ predmetné námietky vzniesol aj v dovolaní smerujúcom proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 ods. 1 písm. f) CSP. Keďže vznesenými námietkami sa v rámci dovolacieho konania zaoberal najvyšší súd, uplatnením princípu subsidiarity svojej právomoci ústavný súd konštatuje, že mu chýba právomoc sa meritórne relevantnou časťou ústavnej sťažnosti zaoberať (m. m. IV. ÚS 468/2018). Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

16. Právo na spravodlivé súdne konanie sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní (m. m. II. ÚS 581/2017).

17. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020).

18. Vzhľadom na už uvedené ambíciou ústavného súdu nie je hodnotiť, či sťažovateľom uplatnené námietky zakladajú prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania podľa § 420 ods. 1 písm. f) CSP, čo by bolo neprípustným zásahom do rozhodovacej autonómie dovolacieho súdu v otázke posudzovania prípustnosti dovolania (m. m. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016). Úlohou ústavného súdu je posúdiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z toho pohľadu, či závery v ňom uvedené zodpovedajú požiadavkám obsiahnutým v práve na spravodlivé súdne konanie, a teda či sú ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 372/2020, IV. ÚS 197/2021).

19. Sťažovateľ atakuje postup dovolacieho súdu pri oznamovaní miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami, pričom vyhodnotenie tohto postupu v rámci namietanej vady zmätočnosti zo strany najvyššieho súdu považuje za svojvoľné.

20. V súlade s § 219 ods. 3 CSP súd vo veciach, v ktorých rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, ak o to strana požiadala, aj elektronickými prostriedkami.

21. Nepochybne v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu k vade zmätočnosti dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s § 219 ods. 3 CSP (predtým § 214 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomí elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý požiadal o také doručovanie písomností (napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/227/2013, 7Cdo/192/2013 a 5Cdo/14/2018).

22. V súlade so svojou ustálenou judikatúrou ústavný súd nepristupuje k vyhovneniu ústavnej sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). Okrem už uvedeného je nevyhnutným predpokladom na vyslovenie porušenia sťažovateľmi označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom aj priamy dopad vady alebo nedostatku vyčítaných orgánu verejnej moci na tieto práva (m. m. I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Uvedené je nepochybne výrazom uplatnenia konceptu materiálneho prístupu k ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý je už notorickou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 355/2018, IV. ÚS 37/2020, III. ÚS 104/2021).

23. Sťažovateľ v tejto súvislosti videl vadu zmätočnosti v skutočnosti, že krajský súd neurobil oznámenie na ním požadovanú mailovú adresu [REDAKOVANÉ]. Uplatnením materiálneho prístupu k ochrane ľudských práv a základných slobôd, berúc do úvahy predovšetkým skutočnosť doručenia upovedomenia o mieste a čase verejného vyhlásenia napadnutého rozsudku na inú mailovú adresu (bod 6 tohto uznesenia), je postup najvyššieho súdu pri preskúmaní existencie vady zmätočnosti odvolacieho konania so záverom, že argumentácia sťažovateľa súvisiaca s pochybením pri oznamovaní miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku nie je dôvodná, takže nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces, ústavne udržateľný. Dovolací súd preto pri formulovaní záveru o neprípustnosti a nedôvodnosti vady zmätočnosti nepostupoval formalisticky, ale, naopak, materiálne a nezaťažil svoje rozhodnutie svojvoľnosťou či arbitrárnosťou, ktorá by v konečnom dôsledku nielen zmarila účel súdnej ochrany, ale aj zabránila v prístupe sťažovateľa k súdnej ochrane, a tým spôsobila ako následok porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

24. Lipnutie na splnení požiadavky upovedomenia zaslaním na sťažovateľom uvádzanú mailovú adresu by za okolností daných možnosťou oboznámenia sa sťažovateľa s upovedomením prostredníctvom inej mailovej adresy bolo výrazom formalistického postupu pri preskúmaní dodržania zákonných ustanovení zo strany odvolacieho súdu, ktorý nesvedčí požiadavke zabezpečiť účinnú ochranu základných práv a slobôd a ani nevyhnutnosti uplatnenia materiálneho prístupu k ochrane práv a slobôd.

25. Argumentáciu sťažovateľa o arbitrárnosti rozhodnutia dovolacieho súdu v súvislosti s posúdením vady zmätočnosti v postupe odvolacieho súdu o upovedomení o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku je potrebné odmietnuť. Doručenie upovedomenia o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku na inú ako sťažovateľom zadanú mailovú adresu uplatnením

materiálneho chápania ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa totiž nediskvalifikovalo z možnosti uplatňovať svoje procesné práva priznané mu Civilným sporovým poriadkom.

26. Napokon dôvodná nie je ani námietka sťažovateľa o svojvoľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v kontexte namietaného nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ v tejto súvislosti brojí proti posudzovaniu predpokladov zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu v jeho veci, keď namieta, že vo veci konajúce súdy neposudzovali jednotlivé predpoklady zodpovednosti za škodu.

27. Vo všeobecnosti je v súlade so zákonom č. 514/2003 Z. z. pre uplatnenie zodpovednosti orgánu verejnej moci nevyhnutné kumulatívne splnenie všetkých zákonných požiadaviek, a to existencia nesprávneho úradného postupu či nezákonného rozhodnutia, existencia škody, resp. nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom či nezákonným rozhodnutím a škodou. Napadnutý rozsudok krajského súdu založený na závere o absencii nesprávneho úradného postupu (bod 3 tohto uznesenia), ktorý sťažovateľ sám osebe v ústavnej sťažnosti nespochybňuje, vylučuje ústavnoprávnu relevanciu argumentácie sťažovateľa založenú na nevyhnutnosti posúdiť jednotlivé predpoklady zodpovednosti za škodu.

28. Judikatúrou konkretizovaný obsah práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru je veľmi pestrý, patrí k nemu i povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v § 220 ods. 2 a 3 CSP. Prihliadajúc na podstatné dôvody obsiahnuté v napadnutom rozsudku krajského súdu (bod 3 tohto uznesenia), z ktorých vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, pričom právne závery obsiahnuté v napadnutom rozsudku nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami a nie sú ani extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti, sa podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd vysporiadal s argumentáciou o nedostatočnosti, resp. arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu ústavne akceptovateľným spôsobom.

29. Na podklade dosiaľ uvedeného a preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v danom prípade postupoval v medziach svojej právomoci, dovolanie sťažovateľa riadne preskúmal, dospel pritom preskúmaním jednotlivých dovolacích námietok k ústavne udržateľnému záveru o ich nedôvodnosti. Najvyšší súd v dôvodoch napadnutého uznesenia odpovedá na východiskové námietky uplatnené v dovolaní sťažovateľom ústavne akceptovateľným spôsobom, pričom jeho odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení nemožno považovať za svojvoľné ani za zjavne neodôvodnené a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných procesnoprávných a hmotnoprávných noriem, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

30. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd, prihliadajúc na čiastkové závery, hodnotí námietky sťažovateľa o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnené, čo je dôvodom na odmietnutie relevantnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

31. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy patrí v zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu v zásade do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 71/04, IV. ÚS 1/2012). Túto právomoc všeobecných súdov v súlade s čl. 46 ods. 4 ústavy konkretizuje, resp. vymedzuje zákon č. 514/2003 Z. z.

32. Sťažovateľ si svoje základné právo garantované v čl. 46 ods. 3 ústavy uplatnil na všeobecnom súde žalobou, ktorou sa v príslušnom konaní domáhal náhrady škody, ktorá mu vznikla pri výkone verejnej moci, o ktorej rozhodol okresný súd rozsudkom z 15. januára 2016 tak, že ju zamietol, pričom krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Pokiaľ napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietnuté ako procesne neprípustné, tak táto skutočnosť sama osebe nemôže zakladať dôvod na vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy (obdobne IV. ÚS 1/2012, II. ÚS 410/2016).

33. Z argumentácie sťažovateľa zároveň zjavne vyplýva, že k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu malo dôjsť v zásade z rovnakých dôvodov, ako k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Za týchto okolností v prípade, ak ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak nemožno reálne uvažovať ani o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy.

34. Sťažovateľom označený čl. 13 dohovoru sa vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 32/2018). Z citovanej judikatúry ESĽP vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje. Vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k záveru o možnom porušení práva sťažovateľa zaručeného ustanoveniami dohovoru – osobitne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohol dospieť k záveru o porušení práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

35. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

36. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že označené články ústavy neobsahujú žiadne základné práva alebo slobody. O ich prípadnom porušení by ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mohol rozhodnúť len v spojení s porušením niektorého zo základných práv

alebo slobôd (IV. ÚS 468/2018). Keďže ústavný súd dospel k záveru, že žiadne zo sťažovateľom označených práv nemohlo byť porušené, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia označených ustanovení ústavy.

37. Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

38. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. decembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu